

at det formentlig er rigtigt, hvad den ærede sidste Taler sagde, at det vilde være vanskeligt at ændre noget som helst eller i alt Fald i nogen overvættets Grad ved de foreliggende Lovforslag, men at Forholdet er det, at der foreligger et Kompromis mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Derpaa tyder ganske særlig Arbejdsløshedskasselovens § 13, 7de Stykke, og Arbejdsanvisningslovforslagets § 8. Men naar der foreligger en saadan Helhed, som ikke paa nogen Maade bør forstyrres, synes jeg, at man, naar de to Parter er enige om, hvorledes dette Spørgsmaal helst skulde løses, indenfor Rigsdagen burde kunne enes om at ændre saa lidt som muligt derved. Af disse Grunde anbefaler ogsaa jeg, at Lovforslagene fremmes saa hurtigt som muligt. Jeg ved ikke, om der er Tale om Udvalgsbehandling. Jeg forudsætter efter de kritiske Bemærkninger, som det ærede Medlem (Poul Rasmusen), der først havde Ordet, fremsatte, at noget saadant vil finde Sted. Saa meget mindre er der Grund for mig til at komme ind paa de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Under alle Omstændigheder vil jeg gerne tilsige min og mit Partis Støtte til Gennemførelse af de foreliggende Lovforslag.

Christiansen: Jeg vil ogsaa gerne gøre ganske enkelte Bemærkninger specielt i Anledning af de Betragtninger, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) fremsatte. Han brugte selv den Udtalelse, at han vidste godt om noget af det, han sagde, at det var Teorier. Det forekommer mig, at de i øvrigt ret svage Angreb, han rettede specielt paa Lovforslaget om Arbejdsløshedskasserne, udelukkende er Teorier. Det var ikke Eksempler, som i den Forstand var hentede fra det praktiske Liv. Det ærede Medlem gjorde Forsøg paa at sige noget om, hvad man i Frankrig mente om dette Spørgsmaal, hvad enkelte Mennesker i Tyskland havde ment om det, og hvad visse Personer nede i Belgien mente om det samme Spørgsmaal. Men det har jo ikke noget med vore hjemlige Forhold at gøre, og jeg synes, at det bedste Bevis derpaa er selve det foreliggende Lovforslag om Arbejdsanvisning, der jo, hvis jeg ikke husker fejl, er bygget paa det Arbejde, som er udført af en Slags Kommission, af delegerede fra Arbejdsgiverforeningen og fra De samvirkende Fagforbund med Forligsmanden som en Slags Leder. Hvor megen Tillid man nu kan have til Betydningen af disse Anvisnings-

kontorer, kan jo være lidt vanskeligt at sige. Fremtiden maa vise, hvilken praktisk Betydning de faar. Men en Kendsgerning er det, forekommer det mig, at efterhaanden som Arbejdsdelingen i Samfundet bliver større og større og Specialuddannelsen mere almindelig, vil det blive uhyre vanskeligt for offentlige Kontorer at tildele de forskellige Arbejdsgivere netop de specielle Folk, som de skal have til at udføre den Gerning, der kræves i den bestemte Virksomhed. Derfor vilde jeg anse det for ganske urimeligt, om det fra nogen Side blev forlangt, at Arbejdsanvisningen aldeles skulde skilles ud fra Arbejdsløshedskasserne, idet jeg vedblivende ser saaledes paa det, at ingen bedre end de stedlige Kræfter kan bedømme, hvilken Kvalitet Arbejdskraft dette eller hint Firma paa dette eller hint Tidspunkt skal bruge. Den Betragtning, jeg her anlægger, er sikkert den, der har bevirket, at Forslaget har faaet den Form, som det har, og at det foreliggende Lovforslag om Arbejdsanvisning vedblivende er holdt ude fra selve Loven om Arbejdsløshedskasserne.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds sagde i al Almindelighed, at han vilde have ønsket, at Loven om Arbejdsanvisning var blevet et Slags Nr. 1, at det var den, der tilstillede Arbejdsløshedskasserne Meddelelse om, hvor mange arbejdsløse der var her og der i dette eller hint Fag. Hvorledes nu Arbejdsløshedskasserne skulde gøre det, forme dette i Praksis, er mig ikke muligt at se. Det virkelige Forhold er jo det, at Arbejdsløshedskasserne nærmest, tør man vel sige, ja bogstaveligt har Anvisningskontorer i Tusindvis. De forskellige Kasser, som knytter sig til dette eller hint Forbund, har jo et Slags Anvisningskontor i hver eneste By, hvor de har en Afdeling. Der er velingen, der tænker sig, at Arbejdsanvisningskontorerne skulde kunne oprettes i saa vældig Udstrækning, som i Øjeblikket Arbejdsløshedskasserne har Afdelinger spredt ud over det hele Land. Det System, man i Øjeblikket er inde paa: at knytte Arbejdsanvisningen til selve Arbejdsløshedskassen, er jeg tilbøjelig til at mene for en lang Aarrække i hvert Fald vil blive det principale, og at de mere officielle Arbejdsanvisningskontorer nok vil udfylde en Mission, men en Mission, der væsentlig vil komme til at bestaa i at anvise ikke faguddannet Arbejdskraft til de Steder i Landet, hvor denne paakræves.

Det fremgaar af disse Udtalelser, at